

Arrest

nr. 141 512 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2012 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 30 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 12 maart 2012, met kennisgeving op 26 maart 2012, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“(…)in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben en omdat hij verschillende pogingen zou ondernomen hebben om alhier een verblijf te kunnen krijgen. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 1994 ononderbroken te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem (na weigering van zijn verblijfsaanvragen) op 06.11.2005 en op 13.04.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Er dient bovendien op te merken dat betrokkene op 10.09.2008 gerepatriëerd werd naar Marokko. Betrokkene is blijkbaar daarna opnieuw op illegale wijze teruggekeerd naar België. Op 30.09.2010 werd hem opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het feit dat betrokkene nog steeds in België verblijft is louter het gevolg van zijn eigen houding. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus omwille van bovenstaande opmerkingen onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Ook de bewering dat hij alhier familie zou hebben kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene de verwantschap met deze zogenaamde familie niet bewijst. Bovendien dienen wij op te merken dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid zou betekenen, dat er geen negatieve informatie wat zijn strafrechtelijk verleden zou betreffen en dat er geen sprake zou zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de voorgelegde attesten van dokters en ziekenhuisbezoeken die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 töt vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 töt wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer; ni. dat hij alhier lokaal verankerd zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij meteen aan de slag zou kunnen als bakker, dat hij een belofte van aanwerving kan voorleggen, dat hij een sociaal netwerk in België zou hebben, dat hij een ruime vriendenkring zou hebben opgebouwd, dat hij nauwe sociale banden zou hebben, dat hij alhier

familie en vele kennissen zou hebben, dat hij het Nederlands zeer goed zou beheersen, dat hij alfabetiseringscursussen zou hebben gevolgd, dat hij een attest van open school voor volwassenen kan voorleggen, dat hij aldus Nederlandse lessen volgt, dat hij in staat zou zijn om te voorzien in zijn eigen levensbehoeften, dat hij een zeer integere, werkbereide, vriendelijke en behulpzame man zou zijn, dat hij een grote interesse voor cultuur en gebruiken zou hebben, dat hij al zijn verplichtingen zou nakomen en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen; hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Waar de verwerende partij in haar nota de exceptie van gebrek aan belang opwerpt in zoverre het beroep gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, kan de Raad enkel vaststellen dat het beroep niet gericht is tegen een bevel nu de verzoekende partij op pagina 2 van het verzoekschrift duidelijk het voorwerp van haar beroep omschrijft als zijnde de beslissing die haar aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaart.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. Het middel luidt als volgt:

‘2.1 EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen: schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor al le onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over.

De Staatssecretaris van Asiel en Migratie argumenteert dat dit verzoek onontvankelijk is, doch stelt niet waarom deze onontvankelijk zou zijn.

Meer nog, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geeft enkel antwoord over de grond van de aanvraag art. 9 bis Wet 15 december 1980. De Staatssecretaris verwijst bovendien naar de instructie van 19 juli 2009 welke door verzoeker niet ingeroepen werd.

De Staatssecretaris beantwoordt geenszins de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden, welke humanitaire redenen uitmaken opdat verzoeker zou kunnen gemachtigd worden tot een verblijf in België.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet niet op dienstige wijze kan aanvoeren tegen de bestreden beslissing, gelet op hetgeen uiteengezet is onder punt 2.2. Volgens het verzoekschrift is het beroep niet gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten maar enkel tegen de beslissing die de aanvraag gegrond op artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart. Artikel 8 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens de bepaling van artikel 7 die werd toegepast, vermeldt. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78. 055). Dit onderdeel is onontvankelijk.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen. De verzoekende partij geeft in het middel een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de door haar aangehaalde rechtsregels maar laat na te preciseren waarom zij meent dat de motivering niet afdoende is.

Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij met welke relevante gegevens geen rekening zou zijn gehouden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag elders dan in België in te dienen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aanhaalde:

- uiteenzetting over het begrip "buitengewone omstandigheden" en afwijzing toepassing omzendbrief van 19 februari 2003 die stelt dat langdurig verblijf of integratie geen buitengewone omstandigheden zijn, verwijzing naar de wet van 22 december 1999
- verwijzing naar eerder ingediende aanvragen en een gekregen bevel van 13 april 2007
- onafgebroken verblijf in België sedert 1994 met stukken die dit moeten staven en poging om wettig verblijf te verkrijgen
- belofte van aanwerving
- beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie van "18 juli 2009" met duurzame lokale verankering, sociaal netwerk, ruime vriendenkring, nauwe sociale banden met omgeving en familie die hier verblijven
- moeilijk deze banden te verbreken gelet op het lange verblijf
- taalkennis
- kan in eigen levensbehoefte voorzien, integere werkbereidheid, vriendelijk en behulpzaam karakter met grote interesse voor cultuur en gebruiken en het nakomen van alle verplichtingen zoals deze van huur
- gelet op voorgaande onmogelijkheid terug te keren naar herkomstland.

De aanvraag wordt ondersteund door tal van stukken.

Zoals blijkt uit de onder punt 1 geciteerde bestreden beslissing antwoordt de verwerende partij op al deze argumenten. De bestreden beslissing preciseert dat de door de verzoekende partij opgeworpen instructie van 19 juli 2009 (in tegendeel met wat de verzoekende partij thans voorhoudt, werd er in de aanvraag wel degelijk gevraagd deze toe te passen) werd vernietigd door de Raad van State met vermelding van het arrest zodat de criteria niet meer van toepassing zijn. Voorts wijst de bestreden beslissing erop dat het lang verblijf te wijten is aan het gebrek om vrijwillig gevolg te geven aan ter kennis gebrachte bevelen en bovendien op de repatriëring die de verzoekende partij onderging op 10 september 2008 terwijl op 30 september 2010 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten diende

gegeven te worden. Wat de familie betreft die in België zou verblijven, bewijst de verzoekende partij haar verwantschap niet. Bovendien heeft de bestreden beslissing slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg. Van eenieder mag verwacht worden dat hij zich houdt aan de reglementering.

Voorts zijn de voorgelegde attesten van dokters en ziekenhuisbezoeken niet relevant voor de beoordeling van de aanvraag en kunnen deze beoordeeld worden in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zo de verzoekende partij dergelijke aanvraag wil indienen. De overige elementen nauwkeurig opgesomd in de bestreden beslissing behoren tot het gegrondheidsonderzoek.

De verzoekende partij geeft aan in het middel het niet eens te zijn met de bewoordingen van de bestreden beslissing maar weerlegt op generlei wijze de juiste vaststelling dat de aangehaalde elementen niet van dien aard zijn dat het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag elders in te dienen. Ten dien einde wordt nog vastgesteld dat de verzoekende partij evenmin in concreto aannemelijk maakt waarom zij niet naar het herkomstland kan terugkeren. Dit was en is een blote bewering zodat de bestreden beslissing terecht besluit dat de aangehaalde elementen van de aanvraag niet het bestaan van buitengewone omstandigheden aantonen. Integendeel met wat het middel stelt, is de bestreden beslissing duidelijk en specifiek gericht op de beantwoording van alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen die volgens haar buitengewone omstandigheden zijn.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt zij de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, voor zover al dient aangenomen te worden dat de verzoekende partij de schending van deze bepaling aanvoert, aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN